

ВРЊАЧКА БАЊА У ЗНАКУ ПОКРЕТНИХ СЛИКА

Нушић први српски сценариста

Почео 21. фестивал филмског сценарија. – За награде конкурише седам филмова. – Летња школа драматургије

Врњачка Бања, 17. августа
Врњачка Бања ових дана живи у знаку „покретних слика“. У току је 21. фестивал филмског сценарија коме је претходила дводневна смотри ТВ драме.

Манифестацију је отворио филм „Птице које не полете“ Петра Лаловића, а уследио је „Флешбек“ Гордана Бошковића. На летњој позорници ће до 20. августа бити приказани и „До коске“ Бобана Скерлића, „Три летња дана“, Мирјане Вукомановић, „Танго је тужна мисао која се плеше“ Пурише Ђорђевића, „Југофилм“ Горана Ребића и „Балканска правила“ Дарка Бајића. Ова остварења конкуришу за награде о којима ће у име фестивалског жирија одлучивати Динко Туцаковић, Ђорђе Кадиевић и Карољ Вичек.

На свечаном отварању уручене су повеље поводом две деценије рада на Фестивалу. Признања су добили Бошко Руђинчанин, Василка Богинић, Бата Живојиновић, Мики Стаменковић, Душко Перковић, Воја Мирић, Љубомир Радичевић, Јанез Врховец и Радослав Зеленовић, као и Скупштина општине Врњачка Бања,

Удружење филмских глумаца Србије, Удружење филмских уметника Србије, Министарство за културу Србије, Културни центар Врњачка Бања и друге институције.

Јуче је у оквиру пратећег програма отворена изложба „Нушић каквог мало познајемо“ у организацији Архива Србије и Југословенске Кинотеке. Изложена је архивска грађа која сведочи о Нушићевом школовању и раду у дипломатији, као и његовом ангажовању на филму. Нушић се у овим документима помиње као први српски филмски критичар и сценариста.

У току је и летња школа филмске драматургије у којој од Срђана Карановића, Слободана Стојановића, Слободана Новаковића и Љубомира Радичевића уче студенти Факултета драмских уметности и Академије уметности из Новог Сада.

М. Вукадиновић

Еколошка бајка иде у свет

Врњачка Бања, 17. августа (Танјут)

„Птице које не полете“, филм Петра Лаловића, учествоваће у званичном, такмичарском програму фестивала у Монреалу. Филм је позван и на интернационалне смотре у Торонту, Ваљадолиду, Манхајму, Љубљани, Битољу, Торину, Бастји...

Познат по сјајним документарним филмовима о природи и животињама, Лаловић је овога пута био редитељ, сценариста и сниматељ играног филма, успешно спајајући досадашња интересовања са структуром класичне мелодраме.

Поштом од истините приче о девојчици која се у граду пуном смога разболела од леукемије и коју деда, ловочувар, одводи у планину у настојању да нађе лек у загађеној природи, Лаловић је створио еколошку бајку.

НА ТРГУ ПЕСНИКА

Кносос Милке Лучић

Будва, 17. августа
Милка Лучић, новинарка културне рубрике „Политике“, сутра увече (18. августа), на Тргу песника говориће о својој књизи „Сенке из Кнососа“ која је недавно објављена у издању КОВ у Вршцу.

– То је дневник с путовања по Хелад, Малој Азији и Кападокији. Верујем да ће посетиоцима каменог трга, који се прославио по наступима великих стваралаца књижевне речи, вече бити занимљиво – рекла нам је Милка Лучић.

С. П.

ИЗЛОЖБА ПОВОДОМ ЗАЈЕЧАРСКЕ „ГИТАРИЈАДЕ“

Сликари испред рокера

Зајечар, 17. августа
Седмодневно дружење 17 сликара и вајара из Југославије, Републике Српске и Македоније на ликовној колонији „Зајечар 97“ завршено је синоћ су говорили Мира Кљајић, секретар Министарства културе у Влади Србије, и Ковилка Смиљковић, саветник у Музеју наивне уметности у Јагдини.

И ову колонију, као и осам минутих, приредили су зајечарски

Дом омладине и Музеј наивне уметности из Јагдине поводом 31. зајечарске „Гитаријаде“ (од 21. до 23. августа), а на отварању изложбе синоћ су говорили Мира Кљајић, секретар Министарства културе у Влади Србије, и Ковилка Смиљковић, саветник у Музеју наивне уметности у Јагдини.

С. Т.

АНТОЛОГИЈЕ Најлепше приче

У новом броју часописа „Рашка“ објављен други део антологије „Најлепше приче савремених српских приповедача“ коју је приредио Мирољуб Јоковић

Пре седам година, дакле 1990. године, у часопису „Рашка“, објављена је антологија „Најлепше приче по сопственом избору савремених српских приповедача“ коју је приредио Мирољуб Јоковић.

– Обратили смо се српским приповедачама са молбом да из свог приповедачког опуса одаберу по једну кратку причу, до десетак страница куцањем текста, која по њиховом убеђењу представља њихово најбоље (најдраже) остварење. Тада смо веровали да је за потпуно уобличиће ове демократске идеје у књижевној комуникацији потребно неколико месеци, али се испоставило да је за њену реализацију под овим небом потребно неколико година. Много је тешкоћа које су нас ометале да овај посао-приведемо крају, али свакоме је јасно да смо сви постали таоци разних моћника, заробљеници празних цеопа, затвореници монолога и митологија што је, кад се све сабере, готово парализовало књижевну комуникацију у поднебљу где српска књижевност опстојава – објавио је Јоковић.

Упркос свим тешкоћама, антологија најлепших српских прича се, ипак, појавила и то прво у часопису, а потом и као посебна књига, а ових дана је објављен нови број часописа „Рашка“ са другим делом „Најлепших прича савремених српских приповедача“.

Књижевна мапа

У овом тематском броју, који је такође приредио Мирољуб Јоковић, нашле су се најлепше приче Гроздана Олујић, Новака Килибарде, Велимира Ђургуза Казимира, Чедомира Мирковића, Србе Игњатовића, Миленка Вучетића, Миленка Пајића, Радослава Петковића, Драгана Коларевића, Драгана Великића, Васе Павковића, Љубице Арсић, Михајла Пантића, Ђорђа Писарева, Горана Петровића...

– Овим приповедачким додатком исправљамо неправду према ауторима који су пре седам година неправедно заобиђени из разноразних разлога. Читаоци су добили један занимљив пресек, ваљано књижевни мост савремених српских књижевности у домену кратких приповедачких форми. Објављујући овај приповедачки избор, приређивач је овога пута направио пропусте према неким најмлађим ауторима, према генерацији писаца која се огласила у протеклим седам година, али то су замерке и то је рачун који се мора упутити на адресу несвршене садашњости, односно рачун који ће подмирити неко из надалазеће будућности на мапи српске књижевности – истиче Јоковић.

Право на личну срећу

Федерико Гарсија Лорка: „Јерма“; адаптација и режија Љубослав Мајера; продукција Будва Град театар

Поетска драма „Јерма“ Федерико Гарсије Лорке представља врло сложен задатак за инсценирање. Више поетска него драма, „Јерма“ има изразито отворену структуру, са само овлаш назна-

између Јерме и сељана, Мајера брише благу диференцијацију која у драми постоји између Лорка сељана и представља их као хомогени, гротескно стилизовани хор (физички крајње различити

са и карактера много више страдали ликови Јерминог муж Хуана и њене пријатељице Марије. Младен Нелевић је Хуан градио некако споља, користећи се наглашеним, јаким изразом али изразом који нам није убедљиво артикулисао Хуанову личну драму. Варја Букић се користила стилизованим и деликатним глумачким средствима (беспрекорно владање покретом у првом реду), али ни ова решења нису створила разговета лик: разлог Маријиног ексцентричног понашања до краја на је остао недовољно јасан.

Без текста

Да за великог глумца не постоје мале улоге, супериорно је дала Бранка Шелић као Јермина заова. Без и једне једине реченице текста, она је снажно убедљиво развила читаву скалу емоција, битно значењски надо радила свој лик и остварила неки од најзбудљивијих момената представе, а све то из другог плана. Највеће постигнуће ове бриљантне глумачке креације налази се у томе што је Бранка Шелић у лик заове успела да угради главни сукоб целе представе тако оствари њен минирезим њена заова није била само израз патријархалног светоназора, већ поштедни заштитник братовљевог дома и части, већ у првом реду жена која искрено сасећа (као друге жене. Једном речју – савршено!

Да резимирамо: редитељ Љубослав Мајера одлично је замишљао и поставио концепт представе, али је сувише пажње посветио сценским метафорама и визуелној димензији представе, не дефинишући довољно прецизно глумачке задатке. То је довел до споменутог празног хода, због кога представа није била онолико узбудљива колико је требало да буде.

Иван Меденица

Дара Џокић као Јерма

(Сними: С. Штрбац)

ченим односима, карактерима, сукобима. Вербалне поетске метафоре са невероватно снажним емоционалним набојем, које представљају највећу вредност драме, не пружају чврст темељ за будућу представу.

Није чудно што се овом изазову препустио баш Љубослав Мајера; редитељ изузетно истанчаног, лирског сензибилитета, склон грађењу узбудљивих и метафоричних сценских слика, пронашао је у „Јерми“ одличан „предложак“ за ону врсту театра којој тежи... Једино је штета што драму још више није користио само као предложак.

Појачани сукоб

У представи Града-театра Будва, Мајера тумачи „Јерму“ као причу о сукобу између права појединца на личну срећу и осујећујућих захтева и вредности заједнице којој припада. Овај концепт редитељ спроводи тако што знаковно јасно и прецизно супротставља несрећну Јерму која чезне за дететом њеном социјалном окружењу – девојкама, женама и мушкарцима из села. Да би постигао жељену заостреност

глумци – ниски, високи, мршави, крупни – под изражено наглашеном шминком).

Додатно средство за појачавање овог сукоба, Мајера развија

Културни дневник

У најновијем броју јапанског часописа за хаику поезију, који излази у Осаки на енглеском језику, објављене су и хаику песме Димитра Анакијева, Вида Вукасовића, Небојше Симића, Илије Братића и Филипа Стојановског.

Изложба „Из историје старих значајних грађевина Бијељине“, отворена је недавно у Бијељини док је у галерији „Миленко Атанацковић“ отворена изложба слика Љубице Мркаљ.

(М. Ј.)

Концертом националног хора „Мадригал“ из Румуније под управом маестра Марина Константина синоћ је наставаљен овогодишњи циклус кон-

церата „Лето у Синагоги“. Хор „Мадригал“ основан је 1963. године и током свог постојања стекао је статус једног од најбољих светских ансамблa.

Пригодном свечаношћу на којој су учествовали дечји песници Драган Лукић, Слободан Станишић и Мошо Одаловић у атриуму Народне библиотеке у Смедереву отворена је продајна изложба уџбеника, лектире и школског прибора.

(М. Ж.)

Под називом „Руке завичаја“ у приједорском Завичајном музеју од 14. до 31. августа трајаће изложба радова чланица Етнорадионице центра „Здраво да си“ и експоната из етнолошке збирке музеја.

бослав Мајера одлично је замишљао и поставио концепт представе, али је сувише пажње посветио сценским метафорама и визуелној димензији представе, не дефинишући довољно прецизно глумачке задатке. То је довел до споменутог празног хода, због кога представа није била онолико узбудљива колико је требало да буде.

Иван Меденица

Ликовна колонија „ПРОХОР ПЧИЊСКИ

Седми сусрет иконописаца

Врање, 17. августа (Танјут)
У коначу манастира Свети Прохор Пчињски отворена је седма ликовна колонија иконописаца коју је приредио Мирољуб Јоковић.

„Ликовна колонија у Прохору Пчињском окупала је овог пута 15 иконописаца кописаца из Београда и једног из Будимпеште“, рекла је руководилац те културне манифестације београдски сликар Мирјан Ђурић.

Она каже да су услови за рад као и претходних година, изванредни и да ће, вероватно, бити урађено неколико десетина икона.

Ликовна колонија у коначу манастира Свети Прохор Пчињски одржава се под покровитељством Министарства за културу у Влади Србије, Етнографског музеја у Београду и Холдинг компаније „Врело“ у Бујановачкој Бањи.

Ликовна колонија у Прохору